

Реверс

Наталя

Єрьоменко



могти дарувати тобі час
могти дарувати тобі речі
могти дарувати тобі багато часу і речей
ненастанно дарувати, доценту
могти дарувати тобі та даруватися
без необхідності давати дарунок
шкода, що я так мало тобі дарую

жарт

ти могла би бути гарною троцкісткою,
ти гарна, тому
ти могла би бути гарною троцкісткою,
революціонеркою, білогвардійкою
в такій лляній коричневій сукні
я кажу: в тебе гарні пальці
він: а в тебе — ноги
придумаємо щось з цим?
жарт доходить до мене як завжди пізно
тобто рано, зранку
в ліжку
я займаюся реготом
і ми
займаємося реготом

послання до Павла

холод прийшов так несподівано
наче зими цього року ніхто не очікував
наче влада оголосила надзвичайний стан
а експерти пророкували ядерне літо
не ясно тоді,
якого хріна ми були так збіса переконані
що це тепло
цей серпневий жар
не переставатиме ніколи?

навіщо
цей спільний вибух
чи ж тесла не був правий
чи ніцше
бетонна глиба — куди цинічніше
давай на “ви” — куди ніжніш

всього кілька рідин
надважлива – одна
через кілька годин
висохла рідина
і з кількох цих рідин
лиш одна рідина
має привід один:
з однини – множина

лічилка

поет у 17 не означає
поет у 18
не означає
поет у 19
не означає
поет у 20
не означає
поет у 21
взагалі не означає
нічого

передбачливо

все, що ти скажеш
не буде використано
ані проти тебе
ані, підозрюю, за тебе
тобто на твою користь
і взагалі жодним чином, обіцяю,
не буде використано
— а лише тут:
“все, що між нами
не має ніякого значення,
тому що ти не моя колишня
а лише моя
потенційно колишня”

ода мінливості

будь чимось таким, що не міняється
будь чимось; я вже скорочую — будь!
суть речі, що не піддається аналізу
це вже непогана суть
можливо, і дерево, по зимі
набрякнуте тугою за бруньками
сигналізує: ми тут самі
ми тут вже роками
єдинеодні вітаємо зміни
вкорінені — аж закисає меніск —
у сутність речей.
розігни коліно.
будь чимось
що зміну
народить в мені

дослідження місцевості
залишилися тонкі рожеві сліди
від тугих бретельок
блискавок, застібок
і білизняних швів
чи приймеш сьогодні
не навпомацки — наочно
моє красиве оголене тіло
спотворене необхідністю
його приховувати

геометрія

вкрасти фігури
(твої?) (архімедові?)
ліпший і перший наваживсь заледве би
архіспокусливо, архічудово
цілити в тіло це,
архімедОве
архізворушливо, архіважливо
було б освоїти дику цілину
твоїх жахить, заворушень і цілей
внутрішньої твоєї сицилії
ах, середземної, італомовної,
архінахабно було б, безумовно
цінні фігури ці трохи хоч викривить
але не бійся
я все ж не римлянин

осінь прийшла. спасибі
стигнуть багряні ріки
наших з тобою сварок
збурливих і п'янких
і не врятує серед
ночі тебе будити
фактом мого безсоння
ніби ударом в пах
осінь. єднатись легше
рівно як і ділитись
хто зна, яке з цих явищ
завтра спіткає нас

материнка

на плаский живіт лягає твоя рука
я сьогодні так плакала, я ридала
видихала вину, вдихала запах сандалу
виглядала з вікна на розписаний матом
паркан

на плаский живіт лягає твоя рука
ми статичні, ми – більше, ми б'ємось струмом
уявляєм, що в крані карпатський струмінь
ти різьбиш колисанку уламками від дзеркал
на плаский живіт лягає твоя рука
якщо в нього занурити руку, там буде пусто

льві.вне

коли повернула в трамваї на жовту вулицю
із виносом кузова в метр вісімдесят
сантиметрів
подумалось раптом про тебе раптом
подумалось
а на шляху до вокзалу це хижа прикмета
трамвай повертає, вертається? ні, не
вертається
цілується з рельсами, з рельсами ніжно
цілується
ця вулиця жовта, неначе обличчя китайців
любов - це самотній китаєць у закутку вулиці

курбе

не вистачає, як
товщини стіни, щоби щільно забити цвях
як грошей на найдешевший коньяк
як місця в тролейбусі в час пік
як дихання, щоб закінчити забіг
не вистачає, як щастя на людський вік
не вистачає, ніби дзвінків
коли сидиш удома через перелом руки
або коли забуваєш телефон у батьків
ніби в спекотний полудень – сорбе
не вистачає мені тебе

купаніє

карта світу і так вже достатньо пощерблена
а твої джерела мілкі потруєні
так лови он на із дещиці щедрої
уже що подаруємо
не кидайся у річку із мосту, не
фантазуй даремно – помреш людиною
хоч би що в тобі було таке неземне –
а живишся твердинею
ти вода і земля і метал, а глибоке
залиши для інших, хто в цьому петрає
адже богові – богове,
а Петрове – Петрові

потяги тягнуться
я поглинаю протяги
нежить і кашель, на скронях затишу шкіру
сльози з очей, їх забіги швидкі і короткі
й важкі
цокіт годинника дряпається і дратується
вкупі в купе нас є четверо – я і ще троє
вже на пероні я передчуваю мандраж у
метро
потяги тягнуться, ти помахаш хусткою
і засмієшся такому дотепному жарту
в стягненій скроні крилом перелякано хрусне
кажан
потяги тягнуться
потяги повертаються
я поглинаю слину, я не повернуся
протяги, потяги, нежитьм вдячно вітаю
весну

вір лібре (китам)

як же складно було вийти за межі рими
як же страшно

дівчинка,

на сніданок були костенко і ахматова
розумію це з невиразною полегкістю,

що вдалося оминути всіх

кріпаків, революціонерів,

туберкульозників, арапів, офіцерів,

землемірів, дяків, семінаристів,

морфіністів, абсентистів

то\що?

перетворення на терористку

укорінює провину:

це не мій термін, не мій джихад

не мій комп'ютер, що його треба не забути

вимкнути

не мій плащ, без якого я у травні виходжу на
вулицю

і якщо я почну вити та плакати —
цей плач також не мій
не я це придумала
не я схотіла
сидіти вночі на підлозі освітленої кухні
щоб не розбудити чоловіка у неосвітленій
спальні
пити молоко
пити чорне молоко світання
але як же страшно
було вийти

бродський

що ти робила в бродях?
чому о сьомій ранку
ти сідала на електричку броди — львів?
що ти робила у бродях?
ну, каже марцін, уявіть собі
двадцять хвилин на північний схід від
галицької столиці
по залізничній лінії, що сполучує її з
офіційною столицею
якась глупа ніч
я прокидаюся в плацкарті
(чотири години по тому, як заснула в
плацкарті)
і розумію, що їду в броди
провідник каже “куди ти їдеш? у львів?”
я розумію, що їду в броди
провідник каже “ще такого не бачив”

я розумію, що це неправда
провідник каже “ми проїхали львів двадцять
хвилин тому”
я розумію це
минаючи описи невимовно порожнього
бродського вокзалу
і невимовно важливих цих всіх згаданих
годин,
я розумію:
потрібно було нарешті десь зупинитися
десь присісти
не спати, не говорити, не писати вірші,
не сходити з потяга у львові,
не йти в зал очікування
не пити ранкову каву
а
мерзнути, курити повільно люльку
бачити, як приїджають на роверах перші люди
як вони пристібують їх до гратів

як повільно світає
як на пероні збирається натовп
застрибувати в електричку броди — львів
мерзнути, засинати
хилитися на плече сусідці
чути, як вона через це лається
бачити, як повільно світає
добре все бачити
розуміти,
що за тиждень великдень
і залишається зовсім мало часу і простору
щоб вмістити цю всю вербу,
ці всі благі звістки
які постійно приходять,
що снитимеш про мене
ще деякий час
зовсім мало часу,
щоб ще трохи перепочити
що я робила в бродях? я не знаю
я ніколи там не була

electricity

ти зміг би як мама, руками
між грядок рвати
жаливу?

та й просто якби завадив
мене їй торкатись прямо
то й з того була б щаслива

істина
не повинна у роті киснути
свою сутність потрібно визнати
підпишіться ось і отримайте
вібриси
відчують не тільки віскаси
а також всі неврози й клімакси
і тому я котів не утримую
навесні сперечаюсь з ринвами
видно все-таки труба — мені

духдуша

якби ти спитала про справи, то я б, як ситий
пелікан
вивалила тобі на стіл місиво
з трьох напівперетравлених рибин
морської води
і гнилих водоростей
яке гидко пахне
риба, море і водорості
до чого тут релігія
моє наповнення –
риба, море і водорості

нікта\никто

гаразд, смерть, привіт,
добро пожаловать
раніше я часто гралася з батьківським
кавказьким кинджалом
заганяючи лезо на сантиметр у стовбур
старого дуба
аж потім подорослішала і це, як і лезо, стало тупо
тіло пом'якло, набухло, насочилося
закровило, далі – з іншим тілом заручилося
м'язи послабли, мені сказали «не діло
на кинджал марнувати жіноче тіло»
тож він спочивав на полиці, займався іржею
діти мене не настигли – уславилася ханжею
коли виходила в натовп, закрадався жаль
що сточився батьківський кинджал
дуб висох і розсипався на тріски
кинути що в стовбур – то пролетіло б наскрізь
у мені теж нічого не затримувалося, як протяг в дверях
лише кинджал у ребрах застряг

adieu

полюбився мені джаз, коханий
до сказу, до перелюбу
став мені другом, коханцем
фінансовим консультантом, годувальником,
дружиною
з дружинною вірністю, мужністю
лунає тепер для мене у всіх громадських
місцях
чаїться, як перлина у мушлі
як сонце під горизонтом, як роза ауслендер
в підвалах чернівецького гетто
слухаю джаз як цілюся з дюком еллінгтоном
наше рандеву стало можливим
незважаючи на деякі фатальні обставини
за яке море тікати – баренцове, берінгове?
може хоч на північному полюсі не слухають
джаз

сама собі шлагбаум, барикада, дамба
застава, де так ніхто і копійки не дав би
якби не пес і ручна граната
ручна. приручена. приурочена і приречена
(наступне певно не всім необхідно знати)
лише до себе, на себе, працюю своїм же
речником
до того ж, за мінімальну ставку
сама собі перепона, бар'єр,
застава

вікторіє
насилу укотре повторюю
повітряне, дике ім'я
хто я?
о хто я тобі, вікторіє?
і кожна клітинка в агонії
волає
о х т о я є

нехай твої пальці торкнуться моїх запалених
повік, Елізо
ти можеш злизати своїм язиком брудні
борозди від сліз
благословити мене поцілунком в щоку
ударом в обличчя
осінити, як хресним знаменням
і, наче справжній хрестоносець, пліч-о-пліч
з іншими перевертнями
такими ж цнотливими як ти, Лоліто,
навченими граючись брати слід
чоловіка, або жінки з певними схильностями
з певними вивихами свідомості
або ознаками рахитності
ти терпітимеш судоми
жорстокість, байдужість, бруд, антисанітарію
щоб одного дня хтось впав на коліна і
прошепотів
торкнися своїми пальцями моїх змучених
повік
Маріє

вулиці пахнуть дюшесом
леви викашлюють шерсть
кам'яні
рятівники уже збилися із ліку пожеж
у мені
при поцілунку залишиш свій щем
у мені
будда дитину накриє плащем
у мені

ще хоч кілька самотніх місяців
і боюсь, що не лишусь цілою
поцілуй моє серце пристрасно
якщо слина насправді зцілює

